

Prethodna pitanja

1. Treba li Direktivu 2006/112 ⁽¹⁾ i konkretno njezine članke 24., 28., 167. i članak 168. točku (a) tumačiti na način da, u okviru prodaje nekretnina koje nisu upisane u nacionalni javni registar nekretnina (zemljišne knjige) i koje u trenutku isporuke nisu upisane u katastar, kupac koji je porezni obveznik, a koji je ugovorom preuzeo obvezu da će o vlastitom trošku poduzeti radnje potrebne da se te nekretnine prvi put upišu u javni registar nekretnina, time prodavatelju pruža usluge ili da tako prima usluge koje su povezane s njegovim ulaganjem u nekretnine, za koje mu se mora priznati pravo na odbitak PDV-a?
2. Treba li Direktivu 2006/112 i konkretno njezin članak 167. i članak 168. točku (a) tumačiti na način da se troškovi koje je snosio kupac koji je porezni obveznik pri prvom upisu nekretnina u javni registar nekretnina, u odnosu na koje ima obveznopravni zahtjev u vezi s budućim prijenosom prava vlasništva i koje su mu isporučili prodavatelji koji u zemljišne knjige nisu upisali svoje pravo vlasništva na nekretninama, mogu kvalificirati kao aktivnosti koje prethode ulaganju za koje porezni obveznik ima pravo na odbitak PDV-a?
3. Treba li Direktivu 2006/112 i konkretno njezine članke 24., 28., 167. i članak 168. točku (a) tumačiti na način da troškove koje je snosio kupac koji je porezni obveznik pri prvom upisu nekretnina u javni registar nekretnina, koje su mu isporučene i u odnosu na koje kupac na temelju ugovora ima obveznopravni zahtjev u vezi s budućim prijenosom prava vlasništva prema prodavateljima koji u zemljišne knjige nisu upisali svoje pravo vlasništva na nekretninama, treba kvalificirati kao pružanje usluga prodavateljima u kontekstu u kojem su se prodavatelj i kupac sporazumjeli da cijenom nekretnina nisu obuhvaćeni troškovi transakcija povezanih s katastrom?
4. U smislu Direktive 2006/112, treba li administrativne troškove u pogledu isporučenih nekretnina u odnosu na koje kupac ima obveznopravni zahtjev u vezi s prodavateljevim budućim prijenosom prava vlasništva, uključujući, ali ne ograničavajući se na troškove prvog upisa u javni registar nekretnina, obvezno snositi prodavatelj? Ili te troškove, na temelju sporazuma stranaka, može snositi kupac ili bilo koja strana pravnog posla, pri čemu se takvom subjektu priznaje pravo na odbitak PDV-a?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

Tužba podnesena 16. studenoga 2018. – Europska komisija protiv Savezne Republike Njemačke**(Predmet C-718/18)**

(2019/C 54/09)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: M. Noll-Ehlers, O. Beynet, agenti)

Tuženik: Savezna Republika Njemačka

Tužbeni zahtjevi

Tužitelj od Suda zahtijeva da

1. Utvrdi da je Savezna Republika Njemačka povrijedila svoje obveze iz Direktive 2009/72/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije i stavljanju izvan snage Direktive 2003/54/EZ ⁽¹⁾, i Direktive 2009/73/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište prirodnog plina i stavljanju izvan snage Direktive 2003/55/EZ ⁽²⁾, na način da nije ispravno prenijela

— članak 2. točku 21. Direktive 2009/72/EZ, i članak 2. točku 20. Direktive 2009/73/EZ;

- članak 19. stavak 3. u vezi s člankom 19. stavkom 8. Direktive 2009/72/EZ i 2009/73/EZ;
- članak 19. stavak 5. Direktive 2009/72/EZ i 2009/73/EZ;
- članak 37. stavak 1. točku (a) i stavak 6. točke (a) i (b) Direktive 2009/72/EZ, te članak 41. stavak 1. točku (a) i stavak 6. točke (a) i (b) Direktive 2009/73/EZ;

2. Tuženiku naloži snošenje troškova postupka.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Tužba se odnosi na manjkavi prijenos Direktiva 2009/72 i 2009/73 o unutarnjem tržištu električne energije i prirodnog plina u Njemačkoj Zakonom o energetske sektoru (EnWG). Prema mišljenju Komisije, prijenos putem EnWG bio je nedovoljan u četiri aspekta. Najprije je definicija vertikalno integriranih poduzeća, koja određuje koja poduzeća potpadaju pod odredbe o razdvajanju, u njemačko pravo prenesena samo ograničeno. Kao drugo, propisi o razdoblju mirovanja prilikom promjene zaposlenja unutar vertikalno integriranog poduzeća nisu u potpunosti preneseni. Kao treće, odredbe koje zabranjuju postojanje interesa ili financijskih koristi od vertikalno integriranih društava prenesene su samo ograničeno. Konačno, dodjela nadležnosti u EnWG povrjeđuje isključive nadležnosti nacionalnog regulatornog tijela kako su predviđene direktivama.

Prema mišljenju Komisije to predstavlja povredu članka 2. točke 21. Direktive 2009/72/EZ i članka 2. točke 20. Direktive 2009/73/EZ, članka 19. stavka 3. u vezi s člankom 19. stavkom 8. Direktiva 2009/72/EZ i 2009/73/EZ, članka 19. stavka 5. Direktive 2009/72/EZ i 2009/73/EZ, kao i članka 37. stavka 1. točke (a) i stavka 6. točaka (a) i (b) Direktive 2009/72/EZ, i članka 41. stavka 1. točke (a) i stavka 6. točaka (a) i (b) Direktive 2009/73/EZ.

⁽¹⁾ SL 2009, L 211, str. 55. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 4., str.29.)

⁽²⁾ SL 2009, L 211, str. 94. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 5., str.39.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. studenoga 2018. uputio Oberlandesgericht Düsseldorf (Njemačka) – Ferrari S.p.A. protiv DU

(Predmet C-720/18)

(2019/C 54/10)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberlandesgericht Düsseldorf

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Ferrari S.p.A.

Tuženik: DU

Prethodna pitanja

1. Treba li se ocjena je li uporaba po vrsti i opsegu stvarna u smislu članka 12. stavka 1. Direktive 2008/95/EZ ⁽¹⁾ u slučaju žiga koji je registriran za široku kategoriju proizvoda – u ovom slučaju: kopnena vozila, osobito automobili i njihovi dijelovi –, ali se stvarno koristi samo u određenom tržišnom segmentu – u ovom slučaju: luksuzni sportski automobili i njihovi dijelovi – temeljiti na ukupnom tržištu za registriranu kategoriju proizvoda ili se može temeljiti samo na određenom tržišnom segmentu? Ako je uporaba u određenom tržišnom segmentu dovoljna, treba li se u postupku opoziva žig zadržati za taj tržišni segment?